

[K. Axel Nielsen.]

kirkelige eller de verdslige myndigheder, om to personer flytter sammen, fører fælles husholdning og får børn med hinanden. For „ægteskaber“ af denne kategori — jeg sætter ægteskaber i gåseøjne — opstår der i vort samfund, som det nu er beskaffent, forskellige praktiske problemer, f. eks. spørgsmålet om at få en bolig, idet andre verdslige myndigheder forlanger at se en vielsesattest. Den slags praktiske problemer kan naturligvis løses, men det sker nok bedst lovteknisk ved ændring af de respektive speciallove, f. eks., når det drejer sig om boligen, lejeloven.

Ifølge lovforslaget nedsættes ægteskabsalderen for mænd fra 21 til 20 år, og det støder ikke på modstand i min gruppe, men nogle mener, at den bør være lavere. Justitsministeren gav i maj tilsagn om, at myndighedsalderen vil blive foreslået nedsat til 20 år, og jeg har forstået, at en ændring i myndighedsloven herom kan ventes under lovforslagets behandling i udvalget. Jeg går ud fra, at der så samtidig kommer forslag til en ændring af ægteskabslovens bestemmelse om samtykke fra forældrene. Myndige personer skal naturligvis ikke søge samtykke. For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at mange medlemmer af min gruppe gerne ser myndighedsalderen nedsat til 18 år. I praksis giver justitsministeren jo dispensation for mænd til — under visse betingelser — at indgå ægteskab, når de er blevet 18 år og 4 måneder. Måske er tiden inde til at sætte denne grænse til 18 år og samtidig nedsætte myndighedsalderen til det samme.

Mit parti er tilfreds med, at forbuddet mod, at kroniske alkoholister, epileptikere og psykopater i højere grad kunne indgå ægteskab uden justitsministeriets samtykke, er ophævet, og med, at bestemmelsen om, at justitsministeriet kan betinge et samtykke til ægteskab for åndssvage og sindssyge af, at de pågældende lader sig sterilisere, er udgået af lovforslaget.

Vi er ligeledes tilfreds med, at lovforslaget fjerner den betingelse, at det tidligere ægteskab skulle være opløst ved døden, når der gives samtykke til ægteskab mellem personer, af hvilke den ene har været gift med den andens slægtninge i ret op- og nedstigende linje.

Reglen om, at ægtefæller af forskellig tro skal afgive erklæring om, i hvilken tro børnene skal opdrages, har givet vanskeligheder, især når ægtefællerne ingen tro havde. Den foreslås ophævet, og det er fornuftigt. Den findes da heller ikke i den norske eller svenske ægteskabslov og har ikke gjort det i flere år — den har vist aldrig været der før.

Den tvungne lysning, kirkelig eller borgerlig, ophæves som overflødig, og det er i orden. Naturligvis er der valgfrihed; hvis nogen ønsker lysning foretaget, kan det stadig væk ske.

De vigtigste ændringer findes i kapitlet om separation og skilsmisse. Det spørgsmål, der især har fremkaldt divergerende opfattelser, også i min gruppe, er spørgsmålet om utroskabs virkninger. Skal den krænkede straks kunne kræve skilsmisse, eller bør man i et forsøg på måske at redde et ægteskab nøjes med at give separation? Forslaget, som jeg i en tidligere stilling har været med til at udarbejde og derfor føler et medansvar for, går ud på, at der som hovedregel kan kræves skilsmisse, men at retten — det drejer sig altså kun om sager, der kommer for retten — i stedet kan give separation, hvis hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor. Forslaget er et kompromis, indgået i Nordisk Råd, og har altså vundet tilslutning i de andre nordiske lande, der netop nu behandler lovforslag af tilsvarende indhold. Vi er naturligvis ikke her i folketinget bundet til at acceptere et sådant kompromis, hvis det strider mod den almindelige opfattelse blandt folketingets medlemmer. I min gruppe er der tilhængere af en ordning, hvorefter ægtefæller, der er enige om at gå fra hinanden, og når der også er enighed om vilkårene herfor, ubetinget skal have ret til skilsmisse. Da imidlertid separationstiden nu ifølge lovforslaget nedsættes til 1 år, er problemet efter min opfattelse ikke ret stort.

Jeg kan altså tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Med hensyn til myndighedsloven har jeg allerede gjort bemærkninger om alderen, og jeg vil yderligere sige, at mit parti tilslutter sig den ret til samkvem for faderen til et barn født uden for ægteskab, som foreslås.

Fru Lis Møller har i en fjernsynsudsen-